

מקרא-key:

Talmud Navigator

מגילה-בגילה נקראת	מגילת דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																		
מימרא	מאן דאמר																			
אסתר אינה מטמאה את הידים.	רב יהודה אמר שמואל:												■	◇	ז.ז.					
למימרא דסבר שמואל אסתר לא ברוח הקודש נאמרה?															ז.ז.					
אסתר ברוח הקודש נאמרה	והאמר שמואל:												■	⚡	ז.ז.					
נאמרה לקרות ולא נאמרה ליכתוב.														!	ז.ז.					
קהלת אינו מטמא את הידים, ומחלוקת בשיר השירים.	מיתביב: רבי מאיר:												◆	■	⚡	◇	ז.ז.			
שיר השירים מטמא את הידים, ומחלוקת בקהלת.	רבי יוסי												◆	■	⚡	◇	ז.ז.			
קהלת מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל, אבל רות ושיר השירים ואסתר - מטמאין את הידים	רבי שמעון:												◆	■	⚡	◇	ז.ז.			
הוא דאמר כרבי יהושע.														!		◇	ז.ז.			
קהלת אינו מטמא את הידים, מפני שחכמתו של שלמה היא.	תניא, רבי שמעון בן מנסיא:															■	◇	ז.ז.		
וכי זו בלבד אמר? והלא כבר נאמר (מלכים א' ד') וידבר שלשת אלפים משל, ואומר (משלי ל') אל תוסף על דבריו.	אמרו לו:															⚡	◇	ז.ז.		
מאי ואומר?																⚡		ז.ז.		
וכי תימא: מימר - טובא אמר, דאי בעי - איכתיב, ודאי בעי לא איכתיב. תא שמע אל תוסף על דבריו.																!		ז.ז.		
אסתר ברוח הקודש נאמרה, שנאמר (אסתר ו') ויאמר המן בלבו.	תניא, רבי אליעזר:																■	◇	ז.ז.	
אסתר ברוח הקודש נאמרה, שנאמר (אסתר ב') ותהי אסתר נשאת חן בעיני כל ראה.	רבי עקיבא:																■	◇	ז.ז.	
אסתר ברוח הקודש נאמרה, שנאמר (אסתר ב') וידע הדבר למרדכי.	רבי מאיר																■	◇	ז.ז.	
אסתר ברוח הקודש נאמרה, שנאמר (אסתר ט') ובכזה לא שלחו את ידם.	רבי יוסי בן דורמסקית																■	◇	ז.ז.	
אי הואי התם הוה אמינא מלתא דעדיפא מכולהו, שנאמר קימו וקבלו - קימו למעלה מה שקיבלו למטה.	שמואל:																■	◇	ז.ז.	
לכולהו אית להו פירכא, לבר מדשמואל דלית ליה פירכא.	רבא:																■	■	ז.ז.	
דרבי אליעזר - סברא הוא, דלא הוה איניש דחשיב למלכא כוותיה, והאי כי קא מפיש טובא ואמר - אדעתיה דנפשיה קאמר.																	⚡		ז.ז.	
דרבי עקיבא - דלמא כרבי אלעזר																	⚡		ז.ז.	
מלמד שכל אחד ואחד נדמתה לו כאומתו.	דאמר: ר"ע]																■	⚡	ז.ז.	
והא דרבי מאיר - דלמא כרבי חייא בר אבא,																	⚡		ז.ז.	
בגתן ותרש שני טרשיים היו.	דאמר:																■	⚡	ז.ז.	
והא דרבי יוסי בן דורמסקית - דלמא פריסתקי שדור.																	⚡		ז.ז.	
דשמואל ודאי לית ליה פירכא.																	■		ז.ז.	
היינו דאמרי אינשי: טבא חדא פלפלתא חריפתא ממלי צני קרי.	רבינא:																■		ז.ז.	
מהכא: (אסתר ט') וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים	רבי יוסף:																	■	◇	ז.ז.
מהכא: וזכרם לא יסוף מזרעם.	רב נחמן בר יצחק:																	■	◇	ז.ז.
ומתנות לאביינים.																		■	<	ז.ז.
ומשלח מנות איש לרעהו - שתי מנות לאיש אחד. ומתנות לאביינים - שתי מתנות לשני בני אדם.	תני רב יוסף:																	■	◇	ז.ז.

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מגילה-בגילה נקראת	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רבי יהודה נשיאה שדר ליה לרבי אושעיא אשמא דעיגלא תלתא וגרבר דחמרא												◊
קיימת בנו רבינו ומשלח מנות איש לרעהו ומתנות לאבינים.	שלח ליה: [רבי אושעיא]											■
רבה שדר ליה למרי בר בר מר ביד אביי מלא טסקא דקשבא, ומלי כסא קמחא דאבשונא.												◊
השתא אמר מרי: אי חקלאה מלכא ליהוי - דיקולא מצואריה לא נחית.	אמר ליה אביי:											◊
הדר שדר ליה איהו מלא טסקא דונגבילא, ומלא כסא דפלפלתא אריכא.												◊
השתא אמר מר: אנא שדרי ליה חוליא ואיהו שדר לי חורפא.	אביי:											◊
כי נפקי מבי מר הוה שבענא, כי מטאי להתם קריבו לי שיתין צעי דשיתין מיני קדירה, ואכלי בהו שיתין פלוגי. ובישולא בתייתא הוו קרו ליה צלי קדר, ובעאי למיכס צעא אבתרה.	אביי:											◊
היינו דאמרי אינשי: כפין עניא ולא ידע. אי נמי: רווחא לבסימא שכית.	אביי:											■
אביי בר - אבין ורבי חנינא בר אבין מחלפי סעודתייהו להדדי.												◊
מיהייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי.	רבא:											◊
רבה ורבי זירא עבדו סעודת פורים בהדי הדדי, איבסום, קם רבה שחטיה לרבי זירא. למחר בעי רחמי ואחיייה.												◊
לשנה אמר ליה: ניתי מר ונעביד סעודת פורים בהדי הדדי?	[רבה]											◊
לא בכל שעתא ושעתא מתרחיש ניסא.	אמר ליה: [רבי זירא]											◊
סעודת פורים שאכלה בלילה לא יצא ידי חובתו, מאי טעמא - ימי משתה ושמחה כתיב.	רבא:											◊
רב אשי הוה יתיב קמיה דאמימר נגה ולא אתו רבנן.												◊
מאי טעמא לא אתו רבנן?	אמר ליה: [אמימר]											◊
דלמא טרידי בסעודת פורים	[רב אשי]											◊
ולא הוה אפשר למיכלה באורתא?	אמר ליה: [אמימר]											◊
לא שמיע ליה למר הא דאמר רבא:	אמר ליה: [רב אשי]											◊
סעודת פורים שאכלה בלילה לא יצא ידי חובתו.	[רבא]											◊
אמר רבא הכי?	אמר ליה: [אמימר]											◊
אין	אמר ליה: [רב אשי]											!
תנא מיניה ארבעין זימנין, ודמי ליה כמאן דמנח בכיסיה.	[אמימר]											◊
אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד.												■
הא לענין מכשירי אוכל נפש - זה וזה שוין.												◊
מתניתין דלא כרבי יהודה												◊
אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש	דתניא: [ת"ק]											◊
רבי יהודה מתיר אף מכשירי אוכל נפש.	[רבי יהודה]											◊
מאי טעמא דתנא קמא												^
אמר קרא (שמות י"ב) הוא - ולא מכשיריו.	[ת"ק]											!

<p>◊ disputants-חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review</p> <p>< insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
---	---

מגילה-בגילה נקראת		Talmud Navigator													
מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
ורבי יהודה												ז	ז:		
אמר קרא לכם - לכם לכל צורכיכם.	[רבי יהודה]											!	◊	ז:	
ואידך נמי, הכתיב לכם												ז	ז:		
לכם ולא לנכרים, לכם ולא לכלבים.	[ת"ק]											!	◊	ז:	
ואידך נמי, הא כתיב הוא												ז	ז:		
כתיב הוא וכתוב לכם, כאן - במכשירין שאפשר לעשותן מערב יום טוב, כאן - במכשירין שאי אפשר לעשותן מערב יום טוב.	[רבי יהודה]											!	◊	ז:	
אין בין שבת ליום הכפורים אלא שזה זדונו בידי אדם וזה זדונו בכרת.													■	ז:	
הא לענין תשלומין - זה וזה שוין.													■	ז:	
מני מתניתין													^	ז:	
רבי נחוניא בן הקנה היא.													!	◊	ז:
רבי נחוניא בן הקנה היה עושה את יום הכפורים כשבת לתשלומין. מה שבת מתחייב בנפשו ופטור מן התשלומין - אף יום הכפורים מתחייב בנפשו ופטור מן התשלומין.	דתניא: [רבי נחוניא בן הקנה]												!	◊	ז:
כל חייבי כריתות שלקו נפטרו מידי כריתותן, שנאמר (דברים כ"ה) ונקלה אחיך לעיניך - כיון שלקה הרי הוא כאחיו, דברי רבי חנניה בן גמליאל.	תנן התם: [רבי חנניה בן גמליאל]												■	◊	ז:
הלוקין עליו חביריו על רבי חנניה בן גמליאל.	רבי יוחנן:												■	◊	ז:
אמרי בי רב: תניא	רבא:												■	◊	ז:
אין בין יום הכפורים לשבת אלא שזה זדונו בידי אדם וזה זדונו בהיכרת.	[תניא]												■	◊	ז:
ואם איתא - אידי ואידי בידי אדם היא													■	ז:	
הא מני - רבי יצחק היא	רב נחמן:												■	◊	ז:
מלקות בהיבי כריתות ליכא.	דאמר: [רבי יצחק]												■	ז:	
חייבי כריתות בכלל היו, ולמה יצאת כרת באחותו - לדונה בכרת ולא במלקות.	דתניא, רבי יצחק:												■	◊	ז:
אפילו תימא רבנן, זה - עיקר זדונו בידי אדם, וזה - עיקר זדונו בהיכרת.	רב אשי:												■	◊	ז:
אין בין המודר הנאה מחבירו למודר ממנו מאכל אלא דריסת הרגל, וכלים שאין עושין בהן אוכל נפש.													■	ז:	
הא לענין כלים שעושין בהן אוכל נפש - זה וזה שוין.													■	ז:	
דריסת הרגל													■	ז:	
הא לא קפדי אינשי													ז	ז:	
הא מני - רבי אליעזר	רבא:												!	ז:	
ויתור אסור במודר הנאה.	דאמר: [ר"א]												!	◊	ז:
אין בין נדרים לנדבות אלא שהנדרים חייב באחריותן, ונדבות אינו חייב באחריותן.													■	ז:	
הא לענין בל תאחר - זה וזה שוין.													■	ז:	
אי זהו נדר - האומר הרי עלי עולה. איזו היא נדבה - האומר הרי זו עולה. ומה בין נדרים לנדבות? נדרים, מתו או נגנבו או אבדו - חייב באחריותן, נדבות, מתו או נגנבו או אבדו - אינו חייב באחריותן	תנן התם:												■	ז:	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מגילה-בגילה נקראת	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מנהני מילי?													
(ויקרא א') ונרצה לו לכפר עליו, רבי שמעון אומר: את שעליו חייב באהריותו, ואת שאינו עליו אינו חייב באהריותו.	דתנו רבנן: [רבי שמעון]												
מאי משמע?													
כיון דאמר עלי - כמאן דטעין אכתפיה דמי.	רבי יצחק בר אבדימי:												
אין בין זב הרואה שתי ראיות לרואה שלש אלא קרבן.													
הא לענין משכב ומושב וספירת שבעה - זה וזה שוין.													
מנהני מילי?													
מנה הכתוב שתיים וקראו טמא, שלש וקראו טמא. הא כיצד? שתיים לטומאה, ושלוש לקרבן.	דתנו רבנן: רבי סימאי:												
ואימר שתיים לטומאה ולא לקרבן, שלש לקרבן ולא לטומאה													
אמרת: עד שלא ראה שלש ראה שתיים.													
ואימר: שתיים לקרבן ולא לטומאה, שלש אף לטומאה													
לא סלקא דעתך													
(ויקרא ט"ו) וכפר עליו הכהן לפני ה' מזובו - מקצת זבין מביאין קרבן ומקצת זבין אין מביאין קרבן.	דתניא:												
הא כיצד?													
ראה שלש - מביא, שתיים - אינו מביא.													
או אינו אלא: ראה שתיים - מביא, ראה שלש - אינו מביא?													
אמרת: עד שלא ראה שלש ראה שתיים.													
ואיצטריך דרבי סימאי, ואצטריך מזובו. דאי מדרכי סימאי - הוה אמינא כי קושיין. קמשמע לן מזובו. ואי מזובו - לא ידענא כמה ראיות, קמשמע לן דרבי סימאי.													
והשתא דאמרת מזובו לדרשא, (ויקרא ט"ו) וכי יטהר הזב מזובו, מאי דרשת ביה?													
ההוא מיבעי ליה לכדתניא:													
וכי יטהר הזב - לכשיפסוק, מזובו - מזובו, ולא מזובו ונגעו.	[דתניא]												
מזובו וספר - לימד על זב בעל שתי ראיות שטעון ספירת שבעה.	[דתניא]												
והלא דין הוא: אם מטמא משכב ומושב - לא יהא טעון ספירת שבעה?													
שומרת יום כנגד יום תוכיה, שמתמאה משכב ומושב ואינה טעונה ספירת שבעה. ואף אתה אל תתמה על זה, שאף על פי שמתמא משכב ומושב לא יהא טעון ספירת שבעה, תלמוד לומר מזובו וספר - מקצת זובו וספר, לימד על זב בעל שתי ראיות שטעון ספירת שבעה.													
מאי שנא האי מזובו דמרבי ביה זב בעל שתי ראיות, ומאי שנא האי מזובו דמעט ביה זב בעל שתי ראיות?	רב פפא לאביי:												
אי סלקא דעתך האי למעוטי הוא דאתא - לישתוק קרא מיניה.	אמר ליה: [אביי]												
וכי תימא אתיא מדינא													
שומרת יום כנגד יום תוכיה.													
וכי תימא: האי מיבעי ליה מזובו ולא מנגעו													

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מגילה-בגילה נקראת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא	אם כן ליכתב קרא וכי יטהר הזב, ולישתוק, מזובו למה לי? לימד על זב בעל שתי ראיות שטעון ספירת שבעה.											!	
מ	אין בין מצורע מוסגר למצורע מוחלט אלא פריעה ופרימה.												
ה	אין בין טהור מתוך הסגר לטהור מתוך החלט אלא תגלחת וצפרים.												
ג	הא לענין שילוח וטומאה - זה וזה שוין.												
ה	מנהני מילי?												
ה	דתני רב שמואל בר יצחק (ויקרא י"ג) וטהרו הכהן מספחת היא וכבס בגדיו וטהר - טהור מפריעה ופרימה דמיקרא.											!	
ה	אלא מעתה, גבי זב דכתיב (ויקרא ט"ו) וכבס בגדיו וטהר אמר ליה רבא:											ז	
ה	התם מאי וטהר מעיקרא איכא?											ז	
ה	אלא: טהור השתא מלטמא כלי חרס בהיסט. אף על גב דהדר חזי לא מטמא למפרע											!	
ה	הכא נמי טהור השתא מלטמא בביאה למפרע.											ז	
ה	מהכא (ויקרא י"ג) והצרוע אשר בו הנגע - מי שצרעתו תלויה בגופו, יצא זה שאין צרעתו תלויה בגופו אלא בימים.	אלא אמר רבא:											!
ה	אלא מעתה (ויקרא י"ג) כל ימי אשר הנגע בו יטמא, מי שצרעתו תלויה בגופו הוא דטעון שילוח, ושאין צרעתו תלויה בגופו - אין טעון שילוח.	אמר ליה אביי:											ז
ה	וכי תימא הכי נמי												!
ה	אין בין מצורע מוסגר למצורע מוחלט אלא פריעה ופרימה	והא קתני:											ז
ה	הא לענין שילוח ולטמוי בביאה - זה וזה שוין												ז
ה	ימי כל ימי - לרבות מצורע מוסגר לשילוח.	אמר ליה: [רבא]											!
ה	אין בין טהור מתוך הסגר לטהור מתוך החלט אלא תגלחת וצפרים												
ה	מאי טעמא												ז
ה	אמר קרא (ויקרא י"ד) ויצא הכהן אל מחוץ למחנה והנה נרפא נגע הצרעת, מי שצרעתו תלויה ברפואות, יצא זה שאין צרעתו תלויה ברפואות אלא בימים.	אביי:											!
ה	אין בין ספרים לתפלין ומזוזות אלא שהספרים נכתבין בכל לשון, ותפלין ומזוזות אינן נכתבות אלא אשורית.	[ת"ק]											ז
ה	אף בספרים לא התירו שיכתבו אלא יוונית.	רבן שמעון בן גמליאל:											ז
ה	הא לתופרן בגדין ולטמא את הידים - זה וזה שוין.												ז
ה	וספרים נכתבין בכל לשון וכו'.												ז
ה	מקרא שכתבו תרגום, ותרגום שכתבו מקרא, וכתב עברי - אינו מטמא את הידים, עד שיכתבנו בכתב אשורית, על הספר, ובדיו.	ורמינהו:											ז
ה	לא קשיא כאן בגופן שלנו, כאן בגופן שלהן.	רבא:											!
ה	במאי אוקימתא להאיא - בגופן שלהן, מאי איריא מקרא שכתבו תרגום ומקרא? אפילו מקרא שכתבו מקרא ותרגום שכתבו תרגום נמי, דהא קתני עד שיכתבנו אשורית על הספר בדין	אמר ליה אביי:											ז
ה	אלא, לא קשיא הא - רבנן, הא - רבן שמעון בן גמליאל.	[אביי]											!
ה	אי רבן שמעון בן גמליאל הא איכא יונית												ז
ה	אלא, לא קשיא: כאן - בספרים, כאן - בתפלין ומזוזות												!
ה	תפלין ומזוזות מאי טעמא												ז

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קשיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
---	--

Talmud Navigator

מגילה-בגילה נקראת	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
משום דכתיב בהו (דברים ו') והיו, בהוייתן יהו													!	ט.
מאי תרגום שכתבו מקרא איכא? בשלמא תורה - איכא (בראשית ל"א) יגר שהדותא אלא איכא?													!	ט.
אלא לא קשיא כאן - במגילה, כאן - בספרים.													!	ט.
מגילה מאי טעמא													^	ט.
דכתיב בה ככתבם וכלשונם													!	ט.
מאי תרגום שכתבו מקרא איכא?													!	ט.
(אסתר א') ונשמע פתגם המלך	רב פפא:												!	ט.
(אסתר א') וכל הנשים יתנו יקר לבעליהן.	רב נחמן בר יצחק:												!	ט.
כי תניא ההיא בשאר ספרים, ורבי יהודה היא.	רב אשי:												!	ט.
תפלין ומזוזות אין נכתבין אלא אשורית	דתניא: [ת"ק]												!	ט.
התירו יונית.	רבתינו: [רשב"ג]												!	ט.
והכתיב והין													!	ט.
ספרים נכתבים בכל לשון	אלא אימא: [ת"ק]												!	ט.
התירו יונית.	רבתינו: [רשב"ג]												!	ט.
התירו? מכלל דתנא קמא אסך													!	ט.
לא התירו שיכתבו אלא יונית.	אלא אימא: רבתינו: [רשב"ג]												!	ט.
אף כשהתירו רבתינו יונית - לא התירו אלא בספר תורה, ומשום מעשה דתלמי המלך.	ותניא, אמר רבי יהודה:												!	ט.
מעשה בתלמי המלך שכינס שבעים ושנים זקנים, והכניסן בשבעים ושנים בתים, ולא גיל כינסן. ונכנס אצל כל אחד ואחד ואמר להם: כתבו לי תורת משה רבכם. נתן הקדוש ברוך אחד ואחד עצה, והסכימו כולן לדעת אחת וכתבו לו:	דתניא:												!	ט.
(בראשית א') אלהים ברא בראשית													■	ט.
(בראשית א') אעשה אדם בצלם ובדמות													■	ט.
(בראשית ב') ויכל ביום הששי, וישבות ביום השביעי													■	ט.
(בראשית ה') זכר ונקבה בראו, ולא כתבו בראם													■	ט.
(בראשית י"א) הבה ארדה ואבלה שם שפתם													■	ט.
(בראשית י"ח) ותצחק שרה בקרוביה													■	ט.
(בראשית מ"ט) כי באפם הרגו שור וברצונם עקרו אבוס													■	ט.
(שמות ד') ויקח משה את אשתו ואת בניו וירכיבם על נושא בני אדם													■	ט.
(שמות י"ב) ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים ובשאר ארצות ארבע מאות שנה													■	ט.
(שמות כ"ד) וישלח את זאטוטי בני ישראל, (שמות כ"ד) ואל זאטוטי בני ישראל לא שלו													■	ט.
(במדבר ט"ז) לא חמד אחד מהם נשאתי													■	ט.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

מגילה-בגילה נקראת		Talmud Navigator										
מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
(דברים ד') אשר חלק ה' אלהיך אתם להאיר לכל העמים												
(דברים י"ז) וילך ויעבוד אלהים אחרים אשר לא צויתו לעובדם												
וכתבו לו את צעירת הרגלים, ולא כתבו לו (ויקרא י"א) ואת הארנבת, מפני שאשתו של תלמי ארנבת שמה, שלא יאמר: שחקו בי היהודים והטילו שם אשתי בתורה.												
אף בספרים לא התירו שיכתבו אלא יונת.	רבן שמעון בן גמליאל:											
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל.	רבי אבהו אמר רבי יוחנן:											
מאי טעמא דרבן שמעון בן גמליאל - אמר קרא (בראשית ט') יפת אלהים ליפת וישכן באהלי שם - דבריו של יפת יהיו באהלי שם.	ואמר רבי יוחנן:											
ואימא גומר ומגוג												
היינו טעמא דכתיב יפת אלהים ליפת - יפיותו של יפת היא באהלי שם.	רבי חייה בר אבא:											
אין בין כהן משוח בשמן המשחה למרובה בגדים אלא פר הבא על כל המצות.												
אין בין כהן ממשש לכהן שעבר אלא פר יום הכפורים ועשירית האיפה.												
הא לענין פר יום כפורים ועשירית האיפה - זה וזה שוין.												
מתניתין דלא כרבי מאיר, דאי רבי מאיר												
מרובה בגדים מביא פר הבא על כל המצות, דברי רבי מאיר.	הא תניא: [רבי מאיר]											
אינו מביא.	חכמים:											
מאי טעמא דרבי מאיר												
(ויקרא ד') משיח, אין לי אלא משוח בשמן - המשחה, מרובה בגדים מנין? תלמוד לומר המשיח.	דתניא:											
במאי אוקימנא - דלא כרבי מאיר.												
אין בין כהן ממשש לכהן שעבר אלא פר יום הכפורים ועשירית האיפה	אימא סיפא:											
הא לכל דבריהן - זה וזה שוין.												
אתאן לרבי מאיר												
אירע בו פסול ומינו כהן אחר תחתיו - ראשון חוזר לעבודתו, שני - כל מצות כהונה גדולה עליו, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]											
ראשון חוזר לעבודתו, שני אינו ראוי לא לכהן גדול ולא לכהן הדיוט.	רבי יוסי											
מעשה ברבי יוסף בן אולם מצפורי שאירע בו פסול בכהן גדול, ומינוהו תחתיו, ובא מעשה לפני חכמים ואמרו: ראשון חוזר לעבודתו, שני אינו ראוי לא לכהן גדול ולא לכהן הדיוט. כהן גדול - משום איבה, כהן הדיוט - משום מעלין בקודש ולא מורידין.	ואמר רבי יוסי:											
רישא רבנן וסיפא רבי מאיר?												
אין, רישא רבנן וסיפא רבי מאיר.	רב חסדא:											
רבי היא, ונסיב לה אליבא דתנאי.	רב יוסף:											
אין בין במה גדולה לבמה קטנה אלא פסחים.												
זה הכלל: כל שהוא נידר ונידב קרב בבמה, וכל שאינו לא נידר ולא נידב - אינו קרב בבמה.												
פסחים ותו לא?												

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
--	--

Talmud Navigator

מגילה-בגילה נקראת	מאי דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
אימא: כעין פסחים.										!	◇	ט:	
מני?										^		ט:	
רבי שמעון היא.										!		ט:	
אף צבור לא הקריבו אלא פסחים וחובות שקבוע להם זמן, אבל חובות שאין קבוע להם זמן - הכא והכא לא קרב.	דתניא, רבי שמעון:									!	◇	ט:	
אין בין שילה לירושלים אלא שבשילה אוכלין קדשים קלים ומעשר שני בכל הרואה, וירושלים לפנים מן החומה. וכאן וכאן קדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים.											■	מ:	
קדושת שילה יש אחריה היתר. וקדושת ירושלים אין אחריה היתר.											■	ט:	
שמעתי שמקריבין בבית חוניו בזמן הזה.	רבי יצחק:										■	ג:	
בית חוניו לאו בית עבודה זרה היא	קסבר: [רבי יצחק]										◇	י:	
קדושה ראשונה - קידשה לשעתה ולא קידשה לעתיד לבוא. דכתיב (דברים י"ב) כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה, מנוחה - זו שילה, נחלה - זו ירושלים. מקיש נחלה למנוחה מה מנוחה יש אחריה היתר - אף נחלה יש אחריה היתר.	וקא סבר: [רבי יצחק]										◇	י:	
אמרת?	אמרו ליה:										?	י:	
לא.	אמר להו: [רבי יצחק]										!	י:	
האלהים אמרה, וגמירנא לה מיניה. - ומאי טעמא קא הדר ביה? - משום קשיא דרב מרי.	רבא:										■	י:	
קדושת שילה יש אחריה היתר, קדושת ירושלים אין אחריה היתר.	דמותיב רב מרי:										?	◇	י:
משבאו לירושלים נאסרו הבמות, ולא היה להם עוד היתר, והיא היתה לנחלה.	ועוד תנן:										?	◇	י:
תנאי היא:											!	◇	י:
שמעתי כשהיו בונים בהיכל עושים קלעים להיכל, וקלעים לעזרה. אלא שבהיכל בונים מבחוץ, ובעזרה בונים מבפנים.	דתנן אמר רבי אליעזר:										!	◇	י:
שמעתי שמקריבין אף על פי שאין בית, אוכלין קדשי קדשים אף על פי שאין קלעים, קדשים קלים ומעשר שני אף על פי שאין חומה. מפני שקדושה ראשונה - קידשה לשעתה, וקידשה לעתיד לבוא.	ואמר רבי יהושע:										!	◇	י:
לאו מכלל דרבי אליעזר סבר: לא קידשה לעתיד לבוא.											!	י:	
ממאי? דלמא דכולי עלמא קדושה ראשונה - קידשה לשעתה, וקידשה לעתיד לבוא. ומר מאי דשמיע ליה קאמר, ומר מאי דשמיע ליה קאמר.	רבינא לרב אשי:										?	י:	
וכי תימא קלעים לרבי אליעזר למה לי											?	י:	
לצניעותא בעלמא.											!	י:	
אלא, כי הני תנאי.											!	◇	י:
למה מנו חכמים את אלו? שכשעלו בני הגולה מצאו את אלו וקידשום, אבל הראשונות - בטלו משבטלה הארץ.	דתניא, אמר רבי ישמעאל ברבי יוסי:										!	◇	י:
קדושה ראשונה קידשה לשעתה ולא קידשה לעתיד לבוא.	אלמא קסבר: [רבי ישמעאל ברבי יוסי]										!	י:	
וכי אלו בלבד היו? והלא כבר נאמר (דברים ג') ששים עיר כל חבל ארבע, וכתוב (דברים ג') כל אלה ערים בצרת חומה גבה, אלא למה מנו חכמים את אלו? שכשעלו בני הגולה מצאו אלו וקידשום.	ורמינהו, אמר רבי ישמעאל ברבי יוסי:										?	◇	י:
קידשום? השתא הא אמרי לקמן לא צריכא לקדושי											?	?	י:
אלא: מצאו את אלו ומנאום.											?	י:	
ולא אלו בלבד, אלא כל שתעלה לך מסורת בידך מאבותיך שמוקפת חומה מימות יהושע בן נון - כל המצות הללו נוהגין בה, מפני שקדושה ראשונה - קידשה לשעתה וקידשה לעתיד לבא.	[תוספתא]										?	◇	י:
קשיא דרבי ישמעאל אדרבי ישמעאל											?	י:	

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- קושיא-challenge- שאלה-question- תירוץ-answer- ראיה-proof-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

מגילה-בגילה נקראת		Talmud Navigator											
מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
תרי תנאי אליבא דרבי ישמעאל ברבי יוסי.												◇	!
ואיבעית אימא: הא - רבי אלעזר בר יוסי אמרה.												◇	!
(ויקרא כ"ה) אשר לוא חמה - אף על פי שאין לו עכשיו והיה לו קודם לכן.	דתניא, רבי אלעזר ברבי יוסי:											◇	!
ויהי בימי אחשורוש.												◇	■
דבר זה מסורת בידינו מאנשי כנסת הגדולה: כל מקום שנאמר ויהי אינו אלא לשון צער.	רבי לוי ואיתימא רבי יונתן:											◇	■
(אסתר א') ויהי בימי אחשורוש - הוה המן													■
(רות א') ויהי בימי שפט השפטים - הוה רעב													■
(בראשית ו') ויהי כי החל האדם לרב - וירא ה' כי רבה רעת האדם.													■
(בראשית י"א) ויהי בנסעם מקדם - הבה נבנה לנו עיר.													■
(בראשית י"ד) ויהי בימי אמרפל - עשו מלחמה.													■
(יהושע ה') ויהי בהיות יהושע ביריחו - וחרבו שלופה בידו.													■
(יהושע ו') ויהי ה' את יהושע - וימעלו בני ישראל.													■
(שמואל א' א') ויהי איש אחד מן הרמתים - כי את חנה אהב וה' סגר רחמה.													■
(שמואל א' ח') ויהי כאשר זקן שמואל - ולא הלכו בניו בדרכו.													■
(שמואל א' י"ח) ויהי דוד לכל דרכו משכיל וה' עמו - ויהי שאול עוין את דוד.													■
(שמואל ב' ז') ויהי כי ישב המלך בביתו - רק אתה לא תבנה הבית.													■
והכתיב (ויקרא ט') ויהי ביום השמיני												◇	?
אותו היום היתה שמחה לפני הקדוש ברוך הוא כיום שנבראו בו שמים וארץ, כתיב הכא ויהי ביום השמיני, וכתיב התם (בראשית א') ויהי ערב ויהי בקר יום אחד	ותניא:											◇	?
הא שכיב נדב ואביהוא.												◇	!
והכתיב (מלכים א' ו') ויהי בשמונים שנה וארבע מאות שנה,													?
והכתיב (בראשית כ"ט) ויהי כאשר ראה יעקב את רחל													?
והכתיב ויהי ערב ויהי בקר יום אחד והאיכא שני, והאיכא שלישי, והאיכא טובא												◇	?
כל ויהי - איכא הכי, ואיכא הכי. ויהי בימי אינו אלא לשון צער.	רב אשי:											◇	!
חמשה ויהי בימי הו: ויהי בימי אחשורוש, ויהי בימי שפט השפטים, ויהי בימי אמרפל, (ישעיהו ז') ויהי בימי אחז, (ירמיהו א') ויהי בימי יהויקים.													■
דבר זה מסורת בידינו מאבותינו: אמוץ ואמציה אחים הו.	וא"ר לוי:											◇	■
מאי קא משמע לן?													?
כל כלה שהיא צנועה בבית חמיה, זוכה ויוצאין ממנה מלכים ונביאים. מנלן - מתמר. דכתיב (בראשית ל"ח) ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה פניה. משום דכסתה פניה ויחשבה לזונה? אלא: משום דכסתה	כי הא דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											◇	!
מלכים-מדוד													!
נביאים													!
מסורת בידינו מאבותינו: אמוץ ואמציה אחים היו. וכתיב (ישעיהו א') חזון ישעיהו בן אמוץ.	דאמר רבי לוי:												!

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

מגילה-בגילה נקראת	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
דבר זה מסורת בידינו מאבותינו: מקום ארון אינו מן המדה.	ואמר רבי לוי:												י
ארון שעשה משה יש לו עשר אמות לכל רוח, וכתוב (מלכים א' ו') ולפני הדביר עשרים אמה ארך, וכתוב כנף הכרוב האחד עשר אמות וכנף הכרוב האחד עשר אמות, ארון גופיה היכא הוה קאי? אלא לאו שמע מינה: בנס היה עומד.	תניא נמי הכי:												י
פתח לה פיתחא להאי פרשתא מהכא: (ישעיהו י"ד) וקמתי עליהם וגו' והכרתי לבבל שם ושאר ונין ונכד נאם ה'. שם - זה הכתב, שאר - זה לשון, נין - זה מלכות, ונכד - זו ושתי.	רבי יונתן:												י
פתח לה פיתחא להאי פרשתא מהכא: (ישעיהו נ"ה) תחת הנעצוץ יעלה ברוש ותחת הסרפד יעלה הדס.	רבי שמואל בר נחמני:												י
תחת הנעצוץ - תחת המן הרשע שעשה עצמו עבודה זרה, דכתיב (ישעיהו ז') ובכל הנעצוצים ובכל הנהלים יעלה ברוש - זה מרדכי שנקרא ראש לכל הבשמים, שנאמר (שמות ל') ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור ומתרגמין: מרי דכי.													י
תחת הסרפד - תחת ושתי הרשעה בת בנו של נבוכדנצר הרשע, ששרף רפידת בית ה', דכתיב (שיר השירים ג') רפידתו זהב													י
יעלה הדס - זו אסתר הצדקת, שנקראת הדסה, שנאמר (אסתר ב') ויהי אמן את הדסה.													י
והיה לה' לשם - זו מקרא המגילה													י
לאות עולם לא יכרת - אלו ימי פורים.													י
פתח לה פיתחא להאי פרשתא מהכא: (דברים כ"ח) והיה כאשר שש ה' עליכם להיטיב אתכם כן ישיש להרע אתכם.	רבי יהושע בן לוי:												י
ומי חדי הקדוש ברוך הוא במפתן של רשעים? והא כתיב (דברי הימים ב' כ') בצאת לפני החלוץ ואמרים הודו לה' כי לעולם חסדו													י
מפני מה לא נאמר כי טוב בהודאה זו - לפי שאין הקדוש ברוך הוא שמח במפתן של רשעים.	ואמר רבי יוחנן:												י
מאי דכתיב (שמות י"ד) ולא קרב זה אל זה כל הלילה - בקשו מלאכי השרת לומר שירה, אמר הקדוש ברוך הוא: מעשה ידי טובעין בים ואתם אומרים שירה?	ואמר רבי יוחנן:												י
הוא אינו שש, אבל אחרים משיש.	רבי אלעזר:												י
ודיקא נמי, דכתיב כן ישיש ולא כתיב ישוש, שמע מינה.													י
פתח לה פיתחא להאי פרשתא מהכא: (קהלת ב') לאדם שטוב לפניו נתן חכמה ודעת ושמחה - זה מרדכי הצדיק, ולחוטא נתן ענין לאסוף ולכנוס - זה המן, לתת לטוב לפני האלהים - זה מרדכי ואסתר, דכתיב: ותשם אסתר את מרדכי על בית המן.	רבי אבא בר כהנא:												י
פתח לה פיתחא להאי פרשתא מהכא: (ירמיהו מ"ט) ושמתי כסאי בעילם והאבדתי משם מלך ושרים.	רבה בר עופרין:												י
מלך - זו ושתי, ושרים - זה המן ועשרת בניו.													י
פתח לה פיתחא להאי פרשתא מהכא: (עזרא ט') כי עבדים אנחנו ובעבדתנו לא עזבנו אלהינו ויט עלינו חסד לפני מלכי פרס, אימתי - בזמן המן.	רב דימי בר יצחק:												י
פתח לה פתחא להאי פרשתא מהכא: (תהלים טו) הרכבת אנוש לראשנו באנו באש ובמים.	רבי חנינא בר פפא:												יא
באש - בימי נבוכדנצר הרשע, ובמים - בימי פרעה, ותוציאנו לרויה - בימי המן.													יא
פתח לה פתחא להאי פרשתא מהכא: (תהלים צח) זכר חסדו ואמונתו לבית ישראל ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלהינו, אימתי ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלהינו - בימי מרדכי ואסתר.	רבי יוחנן:												יא
פתח לה פתחא להאי פרשתא מהכא: (משלי כ"ח) ארי נהם ודב שוקק מושל רשע על עם דל.	ריש לקיש:												יא
ארי נהם - זה נבוכדנצר הרשע, דכתיב ביה (ירמיהו ד') עלה אריה מסבכו													יא
דב שוקק - זה אחשוורוש, דכתיב ביה (דניאל ז') וארו חייה אחרי תנינה דמיה לדב.													יא
אלו פרסיים, שאוכלין ושותין כדוב, ומסורבלין בשר כדוב, ומגדלין שער כדוב, ואין להם מנוחה כדוב.	ותני רב יוסף:												יא
מושל רשע - זה המן													יא
על עם דל - אלו ישראל, שהם דלים מן המצות.													יא

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מגילה-בגילה נקראת	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
פתח לה פתחא להא פרשתא מהכא: (קהלת י) בעצלתים ימך המקרה ובשפלות ידים ידלף הבית	רבי אלעזר:											◊
בשביל עצלות שהיה להם לישראל שלא עסקו בתורה, נעשה שונאו של הקדוש ברוך הוא מך. ואין מך אלא עני שנאמר (ויקרא כ"ז) ואם מך הוא מערכך, ואין מקרה אלא הקדוש ברוך הוא, שנאמר (תהלים ק"ד) המקרה במים עליותיו.												■
פתח לה פתחא להא פרשתא מהכא: (תהלים קכ"ד) שיר המעלות לולי ה' שהיה לנו יאמר נא ישראל לולי ה' שהיה לנו בקום עלינו אדם, - אדם ולא מלך.	רב נחמן בר יצחק:											◊
פתח לה פתחא להא פרשתא מהכא: (משלי כ"ט) ברבות צדיקים ישמח העם ובמשל רשע יאנח עם	רבא:											◊
ברבות צדיקים ישמח העם - זה מרדכי ואסתר, דכתיב והעיר שושן צהלה ושמחה												■
ובמשל רשע יאנח עם - זה המן, דכתיב והעיר שושן נבוכה.												■
(דברים ד') כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרבים אליו.	רב מתנה אמר מהכא:											◊
(דברים ד') או הנסה אלהים וגו'.	רב אשי אמר מהכא:											◊
ויהי בימי אחשוורוש. אמר רב: ויי והי. הדא דכתיב (דברים כ"ח) והתמכרתם שם לאויביך לעבדים ולשפחות וגו'.	[רב]											◊
(ויקרא כ"ו): לא מאסתים ולא געלתים לכלתם, לא מאסתים - בימי יוונים, ולא געלתים - בימי אספסיינוס, לכלתם - בימי המן, להפך בריתי אתם - בימי רומיים, כי אני ה' אלהיהם - בימי גוג ומגוג.	שמואל:											◊
לא מאסתים - בימי כשדים, שהעמדתי להם דניאל חנניה מישאל ועזריה, ולא געלתים - בימי יוונים, שהעמדתי להם שמעון הצדיק, וחשמונאי ובניו, ומתתיה כהן גדול, לכלתם - בימי המן, שהעמדתי להם מרדכי ואסתר, להפך בריתי אתם, - בימי פרסיים, שהעמדתי להם של בית רבי וחכמי דורות, כי אני ה' אלהיהם - לעתיד לבוא, שאין כל אומה ולשון יכולה לשלוט בהם.	במתניתא תנא:											◊
(במדבר ל"ג) ואם לא תורישו את ישבי הארץ.	רבי לוי אמר מהכא:											◊
(במדבר ל"ג) והיה כאשר דמיתי לעשות להם אעשה לכם.	רבי חייא אמר מהכא:											◊
אחשוורוש, אמר רב: אחיו של ראש, ובן גילו של ראש.	[רב]											◊
אחיו של ראש - אחיו של נבוכדנצר הרשע שנקרא ראש, שנאמר (דניאל ב') אתה הוא רישא די דהבא.												■
בן גילו של ראש, הוא הרג - הוא ביקש להרוג, הוא החריב - הוא בקש להחריב, שנאמר (עזרא ד') ובמלכות אחשוורוש בתחלת מלכותו כתבו שטנה על ישבי יהודה וירושלים.												■
שהושרח פניהם של ישראל בימי כשולי קדורה.	שמואל:											◊
כל שזוכרו אמר: אח לראשו.	רבי יוחנן:											◊
שהכל נעשו רשין בימיו, שנאמר (אסתר י') וישם המלך אחשוורוש מס.												■
הוא אחשוורוש - הוא ברשעו מתחילתו ועד סופו. (במדבר לו) הוא עשו - הוא ברשעו מתחילתו ועד סופו												◊
(במדבר כ"ו) הוא דתן ואבירם - הן ברשען מתחילתן ועד סופן.												◊
(דברי הימים ב' כ"ח) הוא המלך אחז - הוא ברשעו מתחילתו ועד סופו.												◊
(דברי הימים א' א') אברם הוא אברהם - הוא בצדקו מתחילתו ועד סופו												◊
(שמות ו') הוא אהרן ומשה - הן בצדקן מתחילתן ועד סופן.												◊
(שמואל א' י"ז) ודוד הוא הקטן - הוא בקטנותו מתחילתו עד סופו, כשם שבקטנותו הקטין עצמו אצל מי שגדול ממנו בתורה - כך במלכותו הקטין עצמו אצל מי שגדול ממנו בחכמה.												◊
המלך אמר רב: שמלך מעצמו.	[רב]											◊
אמרי לה לשבח, ואמרי לה לגנאי.												◊
אמרי לה לשבח - דלא הוה איניש דחשיב למלכא כוותיה												■

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

מגילה-בגילה נקראת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
ואמרי לה לגנאי - דלא הוה חזי למלכותא, וממונא יתירא הוא דיהב וקם.												יא
מהדו ועד כוש רב ושמואל												יא
הודו בסוף העולם וכוש בסוף העולם	חד אמר: [רב/שמואל]											יא
הודו וכוש גבי הדדי הוו קיימי, כשם שמלך על הודו וכוש - כך מלך מסוף העולם ועד סופו.	וחד אמר: [רב/שמואל]											יא
כיוצא בדבר אתה אומר (מלכים א' ד') כי הוא רדה בכל עבר הנהר מתפסח ועד עזה, רב ושמואל:												יא
תפסח בסוף העולם ועזה בסוף העולם	חד אמר: [רב/שמואל]											יא
תפסח ועזה בהדי הדדי הוו קיימי, כשם שמלך על תפסח ועל עזה - כך מלך על כל העולם כולו	וחד אמר: [רב/שמואל]											יא
שבע ועשרים ומאה מדינה, אמר רב חסדא: בתחילה מלך על שבע, ולבסוף מלך על עשרים, ולבסוף מלך על מאה.	[רב חסדא]											יא
אלא מעתה, (שמות ו') ושני חיי עמרם שבע ושלישים ומאת שנה, מאי דרשת ביה?												יא
שאני הכא דקרא יתירא הוא, מכדי כתיב מהדו ועד כוש, שבע ועשרים ומאה מדינה, למה ליה? - שמע מינה לדרשה.												יא
שלשה מלכו בכיפה, ואלו הן: אחאב, ואחשוורוש, ונבוכדנצר.	תנו רבנן:											יא
אחאב - דכתיב (מלכים א' י"ח) חי ה' אלהיך אם יש גוי וממלכה אשר לא שלח אדני שם לבקשך וגו', ואי לא דהוה מליך עלייהו - היכי מצי משבע להו?												יא
נבוכדנצר - דכתיב (ירמיהו כ"ז) והיה הגוי והממלכה אשר לא יתן את צוארו בעול מלך בבל.												יא
אחשוורוש - הא דאמרן												יא
(סימן שסד"ד)												יא
ותו ליכא?												יא
והא איכא שלמה												יא
לא סליק מלכותיה.												יא
הניחא למאן דאמר מלך והדיוט, אלא למאן דאמר מלך והדיוט ומלך, מאי איכא למימר?												יא
שלמה מילתא אחריתי הוה ביה, שמלך על העליונים ועל התחתונים שנאמר (דברי הימים א' כ"ט) וישב שלמה על כסא ה'.												יא
והא הוה סנחריב, דכתיב (ישעיהו ל"ו) מי בכל אלהי הארצות האלה אשר הצילו את ארצם מיד?												יא
הא איכא ירושלים דלא כבשה.												יא
והא איכא דריוש דכתיב (דניאל ו') דריוש מלכא כתב לכל עממא אמיא ולשניא די דירין בכל ארעא שלמכון ישגא												יא
הא איכא שבע דלא מלך עלייהו, דכתיב (דניאל ו') שפר קדם דריוש והקים על מלכותא לאחשדרפניא מאה ועשרין.												יא
והא איכא כורש, דכתיב (עזרא א') כה אמר כרש מלך פרס כל ממלכות הארץ נתן לי ה'.												יא
התם אשתבחוי הוא דקא משתבח בנפשיה.												יא
(אסתר א') בימים ההם כשבת המלך												יא
וכתיב בתריה בשנת שלוש למלכו.												יא
מאי כשבת - לאחר שנתיישרה דעתו. אמר: בלשצר חשב וטעה, אנא חשיבנא ולא טעינא.	רבא:											יא
מאי היא?												יא

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מגילה-בגילה נקראת	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
דכתיב (ירמיהו נ"ט) כי לפי מלאת לבבל שבעים שנה אפקד אתכם, וכתוב (דניאל ט') למלאות להרבות ירושלים שבעים שנה. חשוב ארבעין וחמש דנבוכדנצר, ועשרים ותלת דאוייל מרווך, ותרתני דידיה - הא שבעים, אפיק מאני דבי מקדשא ואשתמש בהו.													◇	יא
ונבוכדנצר מנלן דארבעין וחמש שנין מלך?			⚡										◇	יא
גלו בשבע, גלו בשמונה, גלו בשמונה עשרה, גלו בתשע עשרה. גלו בשבע לכיבוש יהויקים - גלות יהויכין, שהיא שמונה לנבוכדנצר. גלו בשמונה עשרה לכיבוש יהויקים גלות צדקיהו שהיא תשע עשרה לנבוכדנצר		דאמר מר:											◇	יא
שנה ראשונה כיבש נינוה, שניה כיבש יהויקים		דאמר מר:											◇	יא
וכתיב (ירמיהו נ"ב) ויהי בשלשים ושבע שנה לגלות יהויכין מלך יהודה בשנים עשר חדש בעשרים וחמשה לחדש נשא אויל מרדך מלך בבל בשנת מלכתו את ראש יהויכין מלך יהודה ויצא אתו מבית הכלוא													◇	יא
תמני ותלתין ושבע - הרי ארבעין וחמש דנבוכדנצר. ועשרין ותלת דאוייל מרווך - גמרא, ותרתני דידיה - הא שבעין. אמר: השתא ודאי תו לא מיפרקי, אפיק מאני דבי מקדשא ואשתמש בהו.													◇	יא
היינו דקאמר ליה דניאל: (דניאל ה') ועל מרא שמיא התרוממת ולמאניא די ביתה הייתיו קדמך, וכתוב (דניאל ה') בה בליילא קטיל בלשאצר מלכא [כשדאי] וכתוב (דניאל ו') ודריוש מדאה קבל מלכותא כבר שנין שתין ותרתין.													◇	יא
אמר: איהו מיטעא טעי, אנא חשיבנא ולא טעינא. מי כתיב למלכות בבל? לבבל, כתיב. מאי לבבל, - לגלות בבל. כמה בצירין - תמני. חשיב ועייל חילופיהו. חדא דבלשצר, חמש דדריוש וכורש, ותרתני דידיה הא שבעין.													◇	יא
כיון דחזי דמלו שבעין ולא איפרוק, אמר: השתא ודאי תו לא מיפרקי, אפיק מאני דבי מקדשא ואשתמש בהו. - בא שטן וריקד ביניהן והרג את ושתי.													◇	יא
והא שפיר חשיב?													⚡	יא
איהו נמי מיטעא טעי, דאיבעי ליה למימני מחרבות ירושלים.													◇	יא
סוף סוף כמה בצירין - חד סרי, איהו כמה מלך - ארביסר, בארביסר דידיה איבעי ליה למיבני בית המקדש אלמה כתיב (עזרא ד') באדין בטלת עבדות בית אלהא די בירושלם													⚡	יא
שנים מקוטעות הוו.	רבא:												◇	יא
ועוד שנה אחרת לבבל, ועמד דריוש והשלימה.	תניא נמי הכי:												■	יב
אף דניאל טעה בהאי חושבנא, דכתיב (דניאל ט') בשנת אחת למלכו אני דניאל בינתי בספרים, מדקאמר בינתי - מכלל דטעה.	רבא:												◇	יב
מכל מקום קשו קראי אהדדי כתיב (ירמיהו כ"ט) מלאת לבבל, וכתוב (דניאל ט') לחרבות ירושלים													⚡	יב
לפקידה בעלמא. והיינו דכתיב (עזרא א') כה אמר כרש מלך פרס כל ממלכות הארץ נתן לי ה' אלהי השמים והוא פקד עלי לבנות לו בית בירושלם.	רבא:												◇	יב
מאי דכתיב (ישעיהו מ"ה) כה אמר ה' למשיחו לכורש אשר החזקתי בימינו, וכי כורש משיח היה? אלא אמר לו הקדוש ברוך הוא למשיח: קובל אני לך על כורש, אני אמרתי הוא יבנה ביתי ויקבץ גליות. והוא אמר (עזרא א') מי בכם מכל עמו ויעל.	דרש רב נחמן בר רב חסדא:												◇	יב
חיל פרס ומדי הפרתמים, וכתוב למלכי מדי ופרס אמר רבא: אתנוי אתנו בהדדי: אי מינן מלכי - מיניכו איפרכי, ואי מיניכו מלכי - מינן איפרכי.													◇	יב
בהראתו את עשר כבוד מלכותו אמר רבי יוסי בר חנינא: מלמד שלבש בגדי כהונה: כתיב הכא (אסתר א') יקר תפארת גדולתו וכתוב התם (שמות כ"ח) לכבוד ולתפארת.	[רבי יוסי בר חנינא]												◇	יב
ובמלאות הימים האלה וגו' רב ושמואל חד אמר: מלך פיקח היה	[רב/שמואל]												◇	יב
מלך טיפש היה.	וחד אמר: [רב/שמואל]												◇	יב
מאן דאמר מלך פיקח היה - שפיר עבד דקריב רחיקא ברישא, דבני מאתיה כל אימת דבעי מפייס להו.													■	יב
ומאן דאמר טיפש היה - דאיבעי ליה לקרובי בני מאתיה ברישא, דאי מרדו ביה הנך - הני הוו קיימי בהדיה.													■	יב
מפני מה נתחייבו שונאיהן של ישראל שבאותו הדור כליה?	שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחאי:												◇	יב
אמרו אתם	אמר להם: [רבי שמעון בן יוחאי]												⚡	יב
מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע.	אמרו לו: [תלמידיו]												◇	יב

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

מגילה-בגילה נקראת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אם כן שבשושן יהרגו, שבכל העולם כולו אל יהרגו	[רבי שמעון בן יוחאי]										◊	יב.
אמור אתה	אמרו לו: [תלמידיו]										◊	יב.
מפני שהשתחוו לצלם.	אמר להם: [רבי שמעון בן יוחאי]										◊	יב.
וכי משוא פנים יש בדבר?	אמרו לו: [תלמידיו]										◊	יב.
הם לא עשו אלא לפנים - אף הקדוש ברוך הוא לא עשה עמהן אלא לפנים, והיינו דכתיב (איכה ג) כי לא ענה מלבו.	אמר להם: [רבי שמעון בן יוחאי]										◊	יב.
בחצר גנת ביתן המלך רב ושמואל חד אמר: הראוי לחצר - לחצר, הראוי לגינה - לגינה, הראוי לביתן - לביתן	[רב/שמואל]										◊	יב.
הושיבן בחצר - ולא החזיקתן, בגינה - ולא החזיקתן, עד שהכניסן לביתן והחזיקתן.	וחד אמר: [רב/שמואל]										◊	יב.
הושיבן בחצר, ופתח להם שני פתחים אחד לגינה ואחד לביתן.	במתניתא תנא:										◊	יב.
חור כרפס ותכלת											◊	יב.
מאי חור?											◊	יב.
חרי חרי	רב:										◊	יב.
מילת לבנה הציע להם.	שמואל:										◊	יב.
כרפס אמר רבי יוסי בר חנינא: כרים של פסים.	[רבי יוסי בר חנינא]										◊	יב.
על גלילי כסף ועמודי שש מטות זהב וכסף.											◊	יב.
הראוי לכסף - לכסף, הראוי לזהב - לזהב.	תניא, רבי יהודה:										◊	יב.
אם כן אתה מטיל קנאה בסעודה	אמר לו רבי נחמיה:										◊	יב.
אלא: הם של כסף ורגליהן של זהב.											◊	יב.
בהט ושש, אמר רב אסי: אבנים שמתחוטטות על בעליהן, וכן הוא אומר (זכריה ט) אבני נזר מתנוססות על אדמתו.	[רב אסי]										◊	יב.
ודר וסחרת רב אמר: דרי דרי	[רב]										◊	יב.
אבן טובה יש בכרכי הים ודרה שמה, הושיבה באמצע סעודה ומאירה להם כצהרים.	שמואל:										◊	יב.
שקרא דרור לכל בעלי סחורה.	דבי רבי ישמעאל תנא:										◊	יב.
והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים											◊	יב.
משונים מיבעי ליה											◊	יב.
יצתה בת קול ואמרה להם: ראשונים כלו מפני כלים ואתם שונים בהם?	רבא:										◊	יב.
ויין מלכות רב אמר רב: מלמד שכל אחד ואחד השקהו יין שגדול הימנו בשנים.	[רב]										◊	יב.
והשתיה כדת											◊	יב.
מאי כדת?											◊	יב.
כדת של תורה, מה דת של תורה - אכילה מרובה משתיה, אף סעודתו של אותו רשע - אכילה מרובה משתיה.	רבי חנן משם רבי מאיר:										◊	יב.
אין אנס, אמר רבי אלעזר: מלמד שכל אחד ואחד השקהו מין מדינתו.	[רבי אלעזר]										◊	יב.
לעשות כרצון איש ואיש, אמר רבא: לעשות כרצון מרדכי והמן, מרדכי - דכתיב איש יהודי, המן - איש צר ואויב.	רבא:										◊	יב.

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- קושיא-challenge- שאלה-question- ! תירוץ-answer- ראיה-proof-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

מגילה-בגילה נקראת		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא			
גם ושתי המלכה עשתה משתה נשים בית המלכות												◊	יב.		
בית הנשים מיבעי ליה												ז	יב.		
שניהן לדבר עבירה נתכוונו.	רבא:											!	◊	יב.	
היינו דאמר אינשי: איהו בקרי ואתתיה בבוציני.												■	יב.		
ביום השביעי כטוב לב המלך ביין												■	◊	יב:	
אטו עד השתא לא טב לביה בחמרא?												ז	יב:		
יום השביעי שבת היה, שישאל אוכלין ושותין, מתחילין בדברי תורה ובדברי תשבחות. אבל אומות העולם שאוכלין ושותין - אין מתחילין אלא בדברי תיפלות. וכן בסעודתו של אותו רשע, הללו אומרים: מדיות נאות, והללו אומרים: פרסיות נאות. אמר להם אחשוורוש: כלי שאני משתמש בו אינו לא מדי ולא פרסי אלא כשדיי, רצונכם לראותה? - אמרו לו: אין, ובלבד שתהא ערומה.	רבא:											!	◊	יב:	
שבמדה שאדם מודד בה מודדין לו. מלמד שהיתה ושתי הרשעה מביאה בנות ישראל ומפשיטן ערומות ועושה בהן מלאכה בשבת. היינו דכתיב אחר הדברים האלה כשך חמת המלך אחשוורוש זכר את ושתי ואת אשר עשתה ואת אשר נגזר עליה, כשם שעשתה - כך נגזר עליה.												■	◊	יב:	
ותמאן המלכה ושתי												■	◊	יב:	
מכדי פריצתא הואי												ז	יב:		
שניהן לדבר עבירה נתכוונו	דאמר מר:											■	ז	יב:	
מאי טעמא לא אתאי?												ז	יב:		
מלמד שפרחה בה צרעת	רבי יוסי בר חנינא:											!	◊	יב:	
בא גבריאול ועשה לה זנב.	במתניתא תנא:											■	!	◊	יב:
ויקצף המלך מאד												■	יב:		
אמאי דלקה ביה כולי האי?												ז	יב:		
שלחה ליה: בר אהורייריה דאבא אבא לקבל אלפא חמרא שתי ולא רוי, וההוא גברא אשתטי בחמריה. מיד וחמתו בערה בו.	רבא:											!	◊	יב:	
ויאמר המלך לחכמים												■	◊	יב:	
מאן חכמים												^	יב:		
רבנן												!	◊	יב:	
ידעי העתים												■	◊	יב:	
שיודעין לעבר שנים ולקבוע חדשים.												■	◊	יב:	
אמר לה: דיינוה לי - אמרו: היכי נעבד? נימא ליה: קטלה - למחר פסיק ליה חמריה ובעי לה מינן. נימא ליה: שבקה - קא מזולזה במלכותא. אמרו לו: מיום שחרב בית המקדש וגלינו מארצנו ניטלה עצה ממנו, ואין אנו יודעין לדון דיני נפשות. זיל לגבי עמון ומואב, דיתבי בדוכתייהו כחמרא דיתבי על דורדייה. וטעמא אמרו ליה: דכתיב (ירמיהו מח) שאנן מואב מנעוריו ושקט הוא אל שמריו ולא הורק מכלי אל כלי ובגולה לא הלך על כן עמד טעמו בו וריחו לא נמר.												o	יב:		
מיד - והקרב אליו כרשנא שתר אדמתא תרשיש.												o	◊	יב:	
כל פסוק זה על שום קרבנות נאמר:	רבי לוי:											■	◊	יב:	
כרשנא, אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, כלום הקריבו לפניך כרים בני שנה כדרך שהקריבו ישראל לפניך?												■	יב:		

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- O מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

מגילה-בגילה נקראת		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
ותר, כלום הקריבו לפני שתי תורין?														יב:
אדמתא, כלום בנו לפניך מזבח אדמה?														יב:
תרשיש, כלום שימשו לפניך בבגדי כהונה, דכתיב בהו (שמות כ"ח) תרשיש ושהם וישפה.														יב:
מרס, כלום מירסו בדם לפניך?														יב:
מרסנא, כלום מירסו במנחות לפניך?														יב:
ממוכן, כלום הכינו שלחן לפניך?														יב:
ויאמר ממוכן														יב:
ממוכן זה המן. ולמה נקרא שמו ממוכן - שמוכן לפורענות.	תנא:													יב:
מכאן שההדיוט קופץ בראש.	רב כהנא:													יב:
להיות כל איש שרר בביתו אמר רבא: אלמלא אגרות הראשונות לא נשתיר משונאיהן של ישראל שריד ופליט. אמרי: מאי האי דשדיר לן להיות כל איש שרר בביתו? פשיטא אפילו קרחה בביתיה פרדשכא ליהו ויפקד המלך פקידים. אמר רב: מאי דכתיב (משלי י"ג) כל ערום יעשה בדעת וכסיל יפרש אולת, כל ערום יעשה בדעת - זה דוד, דכתיב (מלכים א' א') ויאמרו לו עבדיו יבקשו לאדני המלך נערה בתולה, כל מאן דהוה ליה ברתא - אייתה ניהליה. וכסיל יפרש אולת - זה אחשורוש, דכתיב ויפקד המלך פקידים. כל מאן דהוה ליה ברתא - איטמרה מיניה.	[רבא]													יב:
איש יהודי היה בשושן הבירה וגו', איש ימיני.														יב:
מאי קאמר?														יב:
אי ליחוסא קאתי														יב:
ליחסיה ואזיל עד בנימין אלא מאי שנא הני?														יב:
כולן על שמו נקראו בן יאיר - בן שהאיר עיניהם של ישראל בתפלתו, בן שמעי - בן שמע אל תפלתו, בן קיש - שהקיש על שערי רחמים ונפתחו לו.	תנא:													יב:
קרי ליה יהודי - אלמא מיהודה קאתי, וקרי ליה ימיני - אלמא מבנימין קאתי?														יב:
מרדכי מוכתר בנימוסו היה.	רב נחמן:													יב:
רבה בר בר חנה אמר רבי יהושע בן לוי:														יב:
משפחות מתגרות זו בזו, משפחת יהודה אומרת: אנא גרים דמתיליד מרדכי, דלא קטליה דוד לשמעני בן גרא. ומשפחת בנימין אומרת: מינאי קאתי.	רבנן:													יב:
כנסת ישראל אמרה לאידך גיסא: ראו מה עשה לי יהודי ומה שילם לי ימיני, מה עשה לי יהודי דלא קטליה דוד לשמעני, דאיתליד מיניה מרדכי, דמיקני ביה המן. ומה שילם לי ימיני - דלא קטליה שאול לאנג, דאיתליד מיניה המן, דמצער לישראל.	רבא:													יב:
לעולם מבנימין קאתי, ואמאי קרי ליה יהודי - על שום שכפר בעבודה זרה. שכל הכופר בעבודה זרה נקרא יהודי, כדכתיב (דניאל ג') איתי גבריין יהודאין וגו'.	רבי יוחנן:													יג:
כי הוה פתח בדברי הימים אמר הכי: כל דברין אחד הם, ואנו יודעין לדורשן.	רבי שמעון בן פזי:													יג:
(דברי הימים א' א') ואשתו היהודיה ילדה את ירד אבי גדור ואת חבר אבי שוכו ואת יקותיאל אבי זנוח ואלה בני בתיה בת פרעה אשר לקח מרד.														יג:
אמאי קרי לה יהודיה														יג:
על שום שכפרה בעבודה זרה, דכתיב (שמות ב') ותרד בת פרעה לרחוץ על היאור														יג:
שירדה לרחוץ מגילולי בית אביה.	ואמר רבי יוחנן:													יג:
ילדה? והא רבויי רביתיה														יג:

<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

מגילה-בגילה נקראת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לומר לך שכל המגדל יתום ויתומה בתוך ביתו מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו.												◊ !	ג.
ירד - זה משה, ולמה נקרא שמו ירד? שירד להם לישראל מן בימיו [שהוריד תורה לישראל].												◊ ■	ג.
גדור - שגדר פרצותיהן של ישראל												◊ ■	ג.
חבר - שחיבר את ישראל לאביהן שבשמים.												◊ ■	ג.
סוכו - שנעשה להם לישראל כסוכה.												◊ ■	ג.
יקותיאל - שקוו ישראל לאל בימיו.												◊ ■	ג.
זנות - שהזניח עוונותיהן של ישראל.												◊ ■	ג.
אבי אבי אבי - אב בתורה, אב בחכמה, אב בנביאות.												◊ ■	ג.
ואלה בני בתיא אשר לקח מרד												◊ ■	ג.
וכי מרד שמו? והלא כלב שמן												◊ ?	ג.
אמר הקדוש ברוך הוא: יבא כלב שמרד בעצת מרגלים, וישא את בת פרעה שמרדה בגלולי בית אביה.												◊ !	ג.
אשר הגלה מירושלים. אמר רבא: שגלה מעצמו.	[רבא]											◊ ■	ג.
ויהי אמן את הדסה												◊ ■	ג.
קרי לה הדסה, וקרי לה אסתר.												◊ ■	ג.
אסתר שמה, ולמה נקרא שמה הדסה - על שם הצדיקים שנקראו הדסים, וכן הוא אומר (זכריה א') והוא עמד בין ההדסים.	תניא, רבי מאיר:											◊ ■	ג.
הדסה שמה, ולמה נקראת שמה אסתר - על שם שהיתה מסתרת דבריה, שנאמר אין אסתר מגדת את עמה וגו'.	רבי יהודה:											◊ ■	ג.
הדסה שמה, ולמה נקראת אסתר - שהיו אומות העולם קורים אותה על שום אסתהר.	רבי נחמיה:											◊ ■	ג.
אסתר לא ארוכה ולא קצרה היתה אלא בינונית, כהדסה.	בן עזאי:											◊ ■	ג.
אסתר ירקרוקת היתה, וחוט של חסד משוך עליה.	רבי יהושע בן קרחה											◊ ■	ג.
כי אין לה אב ואם												◊ ■	ג.
ובמות אביה ואמה, למה לי?												◊ ?	ג.
עיברתה - מת אביה, ילדתה - מתה אמה.	רב אחא:											◊ !	ג.
ובמות אביה ואמה לקחה מרדכי לו לבת												◊ ■	ג.
אל תקרי לבת אלא לבית, וכן הוא אומר (שמואל ב' י"ב) ולרש אין כל כי אם כבשה אחת קטנה אשר קנה ויחיה ותגדל עמו ועם בניו יחדו מפתו תאכל ומכסו תשתה ובחיקו תשכב ותהי לו כבת, משום דבחיכו תשכב הוות ליה כבת? אלא כבית - הכי נמי לבית.	תנא משום רבי מאיר:											◊ ■	ג.
ואת שבע הנערות וגו' - אמר רבא: שהיתה מונה בהן ימי שבת.	[רבא]											◊ ■	ג.
וישנה ואת נערותיה וגו', אמר רב: שהאכילה מאכל יהודי.	[רב]											◊ ■	ג.
שהאכילה קדלי דחזירי.	שמואל:											◊ ■	ג.
זרעונים, וכן הוא אומר (דניאל א') ויהי המלצר נושא את פת בגם ונותן להם זרעונים.	ורבי יוחנן											◊ ■	ג.
ששה חדשים בשמן המר												◊ ■	ג.

<p>disputants- חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story- מעשה- O</p>	<p>מימרא- statement קושיא- challenge שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה- proof</p>
<p>מקרא- key:</p>	

Talmud Navigator

מגילה- בגילה נקראת	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי שמן המור?													
סטכת	רבי חייא בר אבא:												
שמן זית שלא הביא שלישי.	רב הונא:												
אנפקינן - שמן זית שלא הביא שלישי, ולמה סכין אותו - שמשייר את השיער ומעדן את הבשר.	תניא, רבי יהודה:												
בערב היא באה ובבקר היא שבה, אמר רבי יוחנן: מגנתו של אותו רשע למדנו שבחו, שלא היה משמש מטתו ביום.	[רבי יוחנן]												
ותהי אסתר נשאת חן אמר רבי אלעזר: מלמד שלכל אחד ואחד נדמתה לו כאומתו.	[רבי אלעזר]												
ותלקח אסתר אל המלך אחשורוש אל בית מלכותו בחדש העשירי הוא חדש טבת - ירח שנהגה גוף מן הגוף.													
ויאהב המלך את אסתר מכל הנשים ותשא חן וחסד לפניו מכל הבתולות. אמר רב: ביקש לטעום טעם בתולה - טעם, טעם בעולה - טעם.	[רב]												
ויעש המלך משתה גדול													
עבד משתאי - ולא גליא ליה, דלי כרגא - ולא גליא ליה, שדר פרדישני - ולא גליא ליה.													
ובהקבין בתולות שנית וגו'													
אזיל שקל עצה ממרדכי. אמר: אין אשה מתקנאה אלא בירך חבירתה - ואפילו הכי לא גליא ליה, דכתיב אין אסתר מגדת מולדתה וגו'.													
מאי דכתיב (איוב ל"ו) לא יגרע מצדיק עינו, בשכר צניעות שהיתה בה ברחל - זכתה ויצא ממנה שאול, ובשכר צניעות שהיה בו בשאול - זכה ויצאת ממנו אסתר.	רבי אלעזר:												
ומאי צניעות היתה בה ברחל													
דכתיב (בראשית כ"ט) ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא. וכי אחי אביה הוא? והלא בן אחות אביה הוא? אלא אמר לה: מינסבא לי? אמרה ליה: אין. מיהו, אבא רמאה הוא, ולא יכלת ליה. - אמר לה: אחי אנא ברמאות. - אמרה ליה: ומי שרי לצדיקי לסגויי ברמיותא? - אמר לה: אין, (שמואל ב' כ"ב) עם נבר תחבר ועם עקש תתפל. אמר לה: ומאי רמיותא? - אמרה ליה: אית לי אחתא דקשישא מינאי, ולא מנסיב לי מקמה. מסר לה סימנים. כי מטא ליליא, אמרה: השתא מיכספא אחתאי, מסרתינהו ניהלה. והיינו דכתיב (בראשית כ"ט) ויהי בבקר והנה היא לאה, מכלל דעד השתא לאו לאה היא? אלא: מתוך סימנין שמסרה רחל ללאה לא הוה ידע עד השתא.													
לפיכך זכתה ויצא ממנה שאול.													
ומה צניעות היתה בשאול													
דכתיב (שמואל א' י') ואת דבר המלוכה לא הגיד לו אשר אמר שמואל													
זכה ויצאת ממנו אסתר.													
כשהקדוש ברוך הוא פוסק גדולה לאדם - פוסק לבניו ולבני בניו עד סוף כל הדורות, שנאמר (איוב ל"ו) וישיבם לנצח ויגבהו (וגו'), ואם הגיס דעתו - הקדוש ברוך הוא משפילו, שנאמר (איוב ל"ו) ואם אסורים בוקים וגו'.	ואמר רבי אלעזר:												
ואת מאמר מרדכי אסתר עשה, אמר רבי ירמיה: שהיתה מראה דם נדה לחכמים.	[רבי ירמיה]												
כאשר היתה באמנה אתו - אמר רבה בר לימא: שהיתה עומדת מחיקו של אחשורוש וטובלת ויושבת בחיקו של מרדכי.													
בימים ההם ומרדכי יושב בשער המלך קצף בגתן ותרש, אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: הקציף הקדוש ברוך הוא אדון על עבדיו לעשות רצון צדיק, ומנו - יוסף, שנאמר (בראשית מ"א) ושם אתנו נער עברי וגו'. עבדים על אדוניהן לעשות נס לצדיק, ומנו - מרדכי, דכתיב ויודע הדבר למרדכי וגו'.	[רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן]												
בגתן ותרש שני טרסיים הוו, והיו מספרין בלשון טורסי, ואומרים: מיום שבאת זו לא ראינו שינה בעינינו, בא נטיל ארס בספל כדי שימות. והן לא היו יודעין כי מרדכי מיושבי לשכת הגזית היה, והיה יודע שבעים לשון. אמר לו: והלאו אין משמרתך ומשמרתך שוה? - אמר לו: אני אשמור משמרתך ומשמרתך. והיינו דכתיב ויבקש הדבר וימצא - שלא נמצאו במשמרתך.	רבי יוחנן:												
אחר הדברים האלה													

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מגילה-בגילה נקראת	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי אחר?													
אחר שברא הקדוש ברוך הוא רפואה למכה.	רבא:												
אין הקדוש ברוך הוא מכה את ישראל אלא אם כן בורא להם רפואה תחילה, שנאמר (הושע ז') כרפאי לישראל ונגלה עון אפרים - אבל אומות העולם אינו כן, מכה אותן ואחר כך בורא להם רפואה, שנאמר (ישעיהו י"ט) ונגף ה' את מצרים נגף ורפוא.	דאמר ריש לקיש:												
ויבז בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו, אמר רבא בתחילה במרדכי לבדו, ולבסוף בעם מרדכי, ומנו - רבנן, ולבסוף בכל היהודים.	[רבא]												
הפיל פור הוא הגורל													
כיון שנפל פור בחדש אדר שמח שמחה גדולה, אמר: נפל לי פור בירח שמת בו משה. ולא היה יודע שבשבעה באדר מת ובשבעה באדר נולד.	תנא:												
ישנו עם אחד אמר רבא: ליכא דידע לישנא בישא כהמן.	[רבא]												
אמר ליה: תא ניכלינהן - אמר ליה: מסתפינא מאלהיו, דלא ליעביד בי כדעבד בקמאי. - אמר ליה: ישנו מן המצות. - אמר ליה: אית בהו רבנן. - אמר ליה: עם אחד הן.													
שמא תאמר קרהה אני עושה במלכותך - מפזרין הם בין העמים, שמא תאמר אית הנאה מינייהו - מפורד, כפרידה זו שאינה עושה פירות. ושמא תאמר איכא מדינתא מינייהו - תלמוד לומר בכל מדינות מלכותך.													
ודתיהם שנות מכל עם - דלא אכלי מינן, ולא נסבי מינן, ולא מנסבי לן. ואת דתי המלך אינם עשים - דמפקי לכולא שתא בשה"י פה"י													
ולמלך אין שוה להניחם - דאכלו ושתו ומבזו ליה למלכות. ואפילו נופל זכוב בכוסו של אחד מהן - זורקו ושותהו. ואם אדוני המלך נוגע בכוסו של אחד מהן - חובטו בקרקע ואינו שותהו.													
אם על המלך טוב יכתב לאבדם ועשרת אלפים ככר כסף וגו' אמר ריש לקיש: גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שעתיד המן לשקול שקלים על ישראל, לפיכך הקדים שקליהן לשקליו.	[ריש לקיש]												
באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים.	והיינו דתנן:												
ויאמר המלך להמן הכסף נתון לך והעם לעשות בו כטוב בעיניך, אמר רבי אבא: משל דאחשוורוש והמן למה הדבר דומה? לשני בני אדם, לאחד היה לו תל בתוך שדהו, ולאחד היה לו חריץ בתוך שדהו, בעל חריץ אמר: מי יתן לי תל זה בדמים בעל התל אמר: מי יתן לי חריץ זה בדמים לימים נזדווגו זה אצל זה, אמר לו בעל חריץ לבעל התל: מכור לי תילך - אמר לו: טול אותה בחנם, והלואי	[רבי אבא]												